

GLASNO POKANJE

in žive barve

»Zakaj nebeški
Oče ne naredi,
da bi hrup ponehal?«
je vprašala Charlotte.

Heather Sullivan
(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila v ZDA.

Charlotte je sovražila hrup! Ni ji bilo všeč, da ji je odzvanjalo v ušesih ali v glavi. Celó ko je vedela, da je na varnem, je še vedno čutila napetost ob cviljenju avtomobilskih zavor, vzdrikih množice ali oglašanj bobnov.

In Charlotte res ni marala ognjemetov!

Ko je bilo hrupno, jo je družina poskusila marsikako potolažiti. Oče ji je kupil posebne ščitnike za ušesa, da bi prestregle hrup. Ko je zagrmelo, se je mami z njo skrila pod odejo. Charlotte je tudi molila za pomoč, da se ne bi bala.

Vse to je pomagalo. Toda zaradi hrupa je bila vseeno prestrašena.

»Nocoj gremo v park na poseben ognjemet,« je mami rekla Charlotte. »Greš zraven?«

Charlotte se je namrščila. »Ampak ognjemet je tako hrupen.«

»Zdaj si večja in gledanje ognjemeta bi moralo biti bolj zabavno,« je rekla mama. »Tam bodo vsi tvoji prijatelji. Lahko ti celo prinesemo posebne ščitnike za ušesa. Ali misliš, da bi lahko poskusila?«

Charlotte je zavzdihnila. »Dobro. Mislim, da bom poskusila.«

Predstava z ognjemetom v parku se je začela popolno. Charlotte in prijatelji so tekali naokrog po travi, si izmenjavali sladkarije in se igrali igre. Nebo se je kmalu stemnilo. Charlotte se je usedla in si nadela ščitnike za ušesa, ko je živčno pogledovala v nebo.

BUM! BUM! POK!

Charlottino srce je bilo hitreje in v prsih jo je stiskalo. Skočila je pokonci in skušala pobegniti pred pokanjem okrog sebe.

Mami je stekla za Charlotte in jo dvignila. Spet sta se usedli in mami jo je prižela k sebi. Charlotte so po obrazu polzele solze.

»Žal mi je, da si se prestrašila,« je rekla mami. »Ob tebi sem. Osredotočiva se na barve, da ne boš toliko pozorna na zvok. Kaj vidiš z očmi?«

Charlotte je globoko zajela sapo. »Vidim zlato in rdečo in zeleno.«

»Zdaj pa uporabi nos,« je rekla mami. »Kaj vohaš?«

»Voham dim in travo,« je rekla Charlotte.

»In pokovko!«

»Katere druge čute še lahko uporabiš prav zdaj?«

Charlotte je zaprla oči. »Lahko jih občutim. Ko raket raznese, v prsih občutim tresenje.«

»Ali lahko kaj okusiš?« je vprašala mami.

Charlotte je iztegnila jezik. »Raket ne morem okusiti.« Zasmejala se je.

Zaradi vsega tega je bila Charlotte radovedna.

Kako ljudje naredijo različne barve? se je spraševala.

Zakaj rakete raznese? Kako nastanejo različne oblike?

Ognjemet se zdaj ni zdel tako zastrašujoč.

»Mami, ognjemet je neverjeten!« je rekla Charlotte.

Ko je mami tistega večera Charlotte v postelji pokrila z odejo, jo je Charlotte vprašala: »Zakaj nebeški Oče ne odgovori na moje molitve, ko ga prosim, naj hrup potihne?«

Mami je za trenutek pomislila. »Nebeški Oče strašnih stvari ne odzame vedno,« je rekla. »Včasih pa nam pomaga, da stvari vidimo drugače, ali nam da ljudi, ki nam pomagajo in nas tolažijo.«

»Tako kot mi je pomagal nocoj!« je rekla Charlotte.

»Tako je!« Mami se je nasmehnila. »Šla si na ognjemet, čeprav te je bilo strah. Potem ti je nebeški Oče pomagal in pomiril tvoje strahove. Pomagal ti je tudi, da si lepoto ognjemeta videla tako, da si uporabila druge čute.«

Charlotte je pomislila na žive barve na nebu in se nasmehnila. Še vedno ni marala hrupa. Še vedno jo je plašil. Vendar je vedela, da ji nebeški Oče lahko vedno pomaga, da bo pogumna. ●

»Ne boj se; kajti s teboj sem.« (Izaija 41:10)